

[Aksel Larsen.]

skellige Konverteringsplaner, som Regeringen og de borgerlige Partiet opererer med, vil føre til Maalet, hverken saa hurtigt eller saa effektivt som denne Bestemmelse. Og vi anser det for fuldkommen rimeligt at gennemføre en saadan, man maa godt kalde det en brutal Nedsikring af Renten, simpelt hen, fordi de, der har betinget sig højere Rente, har gjort det ud fra Forudsætninger, der er bristet, og naar de økonomiske Forudsætninger er bristet, kan der ikke være nogen, der stadig væk kan holde fast paa, hvad der blev fastsat engang, de maa finde sig i at tage det Tab, der er forbundet med Nedsikring af Renten.

I § 6 fastsættes Betingelsen for at opnaa Gælds- og Rentenedskrivning efter denne Lov, nemlig at den vedkommende Ejer af Landbrugsejendom skal have anerkendt sine Arbejderes Organisationsret, overholde Landarbejderforbundets Overenskomster og betale tarifmæssig Løn. For en saadan Bestemmelse taler naturligvis det almindelige Arbejdsynspunkt, det vil være urigtigt at komme nogen til Hjælp, der driver Sultepolitik over for sine Arbejdere. Og dernæst vil det, om jeg saa maa sige, efter det almindelige Samfundssynspunkt være urimeligt, at Samfundet kommer nogen til Hjælp, der derpaa ved at betale Sulteløn vælter en Del af Forsørgelsen af deres Arbejdere og disses paarørende over paa Samfundet. Vi har Masser af Eksempler paa dette ude fra Landet. Jeg tror, at der til Offentligheden er kommet frem et konkret Tilfælde, hvor L. S.-Formanden Knud Bach, Storbonden, har betalt Arbejderne med en Løn saa ringe, at de har maattet have den suppleret med Fattigunderstøttelse. Det er klart, at hvis der findes Ejere af Landbrugsejendomme, der betaler saadanne Lønninger, og som ellers vilde være berettigede til Hjælp efter denne Lov, skal de ikke have den. Det vilde være fuldkommen urimeligt, at Samfundet kom dem til Hjælp, naar de paa anden Maade søger at faa Samfundet til at betale de Udgifter, de bør have.

Vi er af den Opfattelse, at principielt bør Tabet ved denne Ordning bæres af dem, der har laant Landbruget Penge, af dem, der har Penge indestaaende i Landbruget, det være sig som pantsikker Gæld eller som løs Gæld, men vi er naturligvis opmærksomme paa, at der kan være en Del af disse Kreditorer, som kommer i større eller mindre Vanskeligheder som Følge af dette. Derfor mener vi, at Staten i disse Tilfælde maa gribe ind med økonomisk Støtte, hvor-

for det foreslaas i Lovforslagets § 7, at Landhaandværkere og smaaehandlende er berettigede til at faa anvist fuld Dækning for de første 300 Kr. af deres Tilgodehavender, saafremt disse Tilgodehavender ellers bortfalder i Medfør af denne Lov.

Endvidere foreslaas i Lovforslagets § 8, at Kreditorer, som i øvrigt kommer i Vanskeligheder ved denne Lovs Gennemførelse, ved Henvendelse til Akkordudvalget og under Appel til Indenrigsministeriet kan faa tillagt en passende Erstatning af Statskassen paa indtil 50 pCt. af det bortfaldne Tilgodehavende. Det maa saa undersøges i hvert enkelt Tilfælde, hvorvidt det er nødvendigt, og i hvor høj Grad der skal ydes Erstatning. Vi har ment at maatte sætte Grænsen for den Erstatning, der kan ydes, til 50 pCt. af Tilgodehavendet, fordi det jo er ganske afgjort, at det for disse Kreditorers Vedkommende drejer sig om Folk, der virkelig har været for langt ude med deres Kreditydelse, og som maa tage et vist minimalt Tab ved Ordningen. Der kan være de Kreditorer, som overhovedet ikke skal have nogen som helst Erstatning af Statskassen. Det maa afhænge af deres økonomiske Forhold, men det maa, som sagt, undersøges i hvert enkelt Tilfælde. Dog mener vi, at der er en bestemt Art af Kreditorer, som eventuelt maa være berettigede til at faa erstattet hele deres Tilgodehavende, og det er Sælgerne af Ejendommen eller deres efterladte Ægtefæller, naar de har haft Ejendommen i mindst 10 Aar og ladet en Del af Købesummen indestaa i den.

Det er klart, at denne Lovs Gennemførelse vil betyde, at Kreditforeninger, Hypotekforeninger og Sparekasser kunde komme i Vanskeligheder. Derfor foreslaas det i Lovens § 9, at saadanne Pengeinstitutter ved Henvendelse til Indenrigsministeriet skal kunne faa fornøden Lempelse i deres Betalingsforpligtelser. Hvis dette igen bringer disse Pengeinstitutters, om jeg saa maa sige, Kunder i økonomiske Vanskeligheder, kan disse henvende sig til Statskassen for at blive hjulpet. I øvrigt er vi af den Opfattelse, at her er ogsaa et Felt, hvor Loven om Krisefondens Oprettelse kunde komme praktisk i Brug.

Det foreslaas i Lovens § 10, at Staten stiller en Sum paa 125 Mill. Kr. til Raadighed til Dækning af de øjeblikkelige Udgifter ved denne Gældsnedskrivning. Beløbet er valgt efter saa omhyggelige Beregninger, som det har været os muligt at gøre. Vi er tilbøjelige til at tro, at de øjeblikkelige Udgifter for Statskassen vil komme til at ligge omkring ved dette Beløb. Hvis man